

Sygn. akt VI U 2846/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 30 września 2014 r., znak: (...)

w sprawie: A. W.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu A. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 2014 roku do 31 maja 2018 r.;

II nie stwierdza odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VI U 2846/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30.09.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie art. 57 i 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami), odmówił ubezpieczonemu A. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01.07.2014 r. Organ rentowy powołał się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22.09.2014 r. ustalające, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony A. W., zaskarżając decyzję ZUS w całości. Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony podniósł, iż jest niezdolny do pracy z powodu złego stanu zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony A. W. złożył w dniu 14.07.2014 r. wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powód był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30.06.2014 r. Decyzją z dnia 30.09.2014 r. organ rentowy ZUS odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 22.09.2014 r. nie ustaliła niezdolności do pracy powoda.

Biegli sądowi wchodzący w skład II zespołu biegłych sądowych specjalista z zakresu neurologii dr n. med. T. Ś., specjalista z zakresu neurochirurgii dr n. med. W. N., specjalista z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii dr n. med. S. F., specjalista z zakresu otolaryngologii lek. med. A. S., specjalista z zakresu medycyny przemysłowej dr n. med. M. K. rozpoznali u ubezpieczonego:

- chorobę niedokrwinną serca pod postacią przebytego zawału mięśnia sercowego leczonego za pomocą angioplastyki z implantacją stentu;
- chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią lędźwiową L4/L5 leczoną operacyjnie;
- przewlekły zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy objawowy z częstymi zaostrzeniami i obecnymi objawami ubytkowymi;
- obustronny niedosłuch mieszany znacznego stopnia;
- przebyte leczenie operacyjne przepukliny pachwinowej prawostronnej i wodniaka jądra;
- podejrzenie miażdżycy naczyń kończyn dolnych.

Po przeprowadzonych badaniach sądowo-lekarskich i po zapoznaniu się z dokumentacją znajdującą się w aktach sprawy i w aktach ZUS oraz dokumentacją dostarczoną przez ubezpieczonego przywołani biegli sądowi stwierdzili, że stan zdrowia A. W. czyni go nadal okresowo częściowo niezdolnym do pracy. Biegli podnieśli, iż przyczyną niezdolności do pracy powoda są występujące u niego schorzenia. Schorzenia te skutkują u ubezpieczonego okresowymi bólami dławicowymi w klatce piersiowej, znacznie obniżoną tolerancją wysiłku fizycznego, ograniczeniem ruchomości kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, przewlekłym zespołem bólowym lędźwiowo-krzyżowym, osłabieniem siły mięśniowej prawej kończyny dolnej, bolesnymi kurczami kończyn dolnych, dolegliwościami o charakterze chromania przestankowego, bólami i zawrotami głowy.

Biegli sądowi wskazali, że w/wym. schorzenia nadal powodują u skarżącego istotne upośledzenie sprawności psychofizycznej ustroju i zdolności do zatrudnienia. Jak wynika z akt sprawy, ubezpieczony przez całe życie zawodowe pracował na stanowiskach związanych z wysiłkiem fizycznym. W ocenie biegłych w przypadku odwołującego przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna, dźwiganie ciężarów, praca na wysokości i w hałasie, długotrwała praca w pozycji wymuszonej, praca w złych warunkach atmosferycznych oraz praca wymagająca pełnej sprawności psychofizycznej.

Biegli sądowi stwierdzili, iż powód A. W. jest nadal okresowo częściowo niezdolny do pracy do końca maja 2018 r. Częściowa niezdolność do pracy istnieje nadal od daty ustania poprzedniego świadczenia, tj. od 01.07.2014 r. i jest spowodowana schorzeniami układu krążenia i układu kostno-stawowego z objawami neurologicznymi oraz chorobami współistniejącymi. Częściowa niezdolność do pracy ma charakter okresowy z powodu możliwości poprawy stanu zdrowia ubezpieczonymi po zastosowanym leczeniu specjalistycznym.

Z treści przeprowadzonego wywiadu u odwołującego wynika, iż powód skarży się na bóle dławicowe klatki piersiowej przy wysiłku, obniżenie tolerancji wysiłku fizycznego, bóle i zawroty głowy. Powód przeżył zawał mięśnia sercowego. Nadto, ubezpieczony skarży się na bóle o charakterze chromania przestankowego w zakresie prawej kończyny dolnej, odczuwanego po pokonaniu dystansu około 50 metrów. A. W. był leczony operacyjnie z powodu dyskopatii L4/L5 w 1997 roku. Skarżący cierpi oprócz tego na przewlekłe bóle w zakresie kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z promieniowaniem bólu do prawej kończyny dolnej, bolesne kurcze, obustronne osłabienie z przewagą strony prawej.

Był także leczony operacyjnie z powodu przewlekłego zapalenia ucha. Ubezpieczony pozostaje pod opieką kardiologa i lekarza podstawowej opieki zdrowotnej (POZ). Oprócz tego, A. W. przeżył leczenie operacyjne z powodu przepukliny pachwinowej lewostronnej w 2001 roku.

Biegli sądowi wchodzący w skład I zespołu biegłych sądowych specjalista z zakresu dermatologii i medycyny pracy dr n. med. I. D., specjalista z zakresu kardiologii dr n. med. A. N., specjalista z zakresu otolaryngologii dr n. med. T. S., specjalista z zakresu chorób wewnętrznych i reumatologii lek. med. A. M., specjalista z zakresu neurologii lek. med. P. W., specjalista z zakresu chirurgii lek. med. M. G. w treści w treści opinii z dnia 16.11.2015 r. stwierdzili, iż A. W. nie jest aktualnie długotrwale niezdolny do pracy, biorąc pod uwagę wykształcenie (technik gastronomii) oraz dotychczasową pracę w tym zawodzie. Następnie w toku procesu biegli I zespołu w opiniach uzupełniających z 12.12.2016 r. oraz z 13.03.2017 r. zmienili swoje stanowisko i orzekli odmiennie w przedmiocie niezdolności do pracy ubezpieczonego, dzieląc jednocześnie stanowisko II zespołu biegłych sądowych, gdyż stwierdzili, iż powód pozostaje niezdolny do pracy do maja 2018 r.

Ubezpieczony w trakcie swojej kariery zawodowej wykonywał pracę zmywacza samochodowego, robotnika magazynowego, ładowacza dowozu i odwozu, robotnika budowlanego, starszego ekspedienta, wytłaczacza izolacji i opon, urabiacza mieszanek gumowych, robotnika transportu, kierowcy operatora, pracownika działu przyjęć towaru, pracownika działu logistyki, robotnika gospodarczego, operatora wózka widłowego, pomocnika monter instalacji wentylacyjnej, wydawcy magazynowego.

A. W. aktualnie świadczy pracę na stanowisku pracownika ochrony na rzecz (...) sp. z o.o. w B.. Zajmuje się ochroną obiektu (...) w S.. Do jego zadań należy ochrona mienia zakładu, wykonywana w głównej mierze w pomieszczeniu portierni. Jednak A. W. co godzinę wykonuje obchód całego obiektu, w trakcie którego skarżący pokonuje odległość 2 kilometrów. Powód świadczy pracę w systemie zmianowym. Jedna zmiana trwa 12 godzin.

Zawodem wyuczonym skarżącego jest technik gastronomii, lecz powód nigdy nie pracował w tym zawodzie.

- dowody: opinia sądowno-lekarska II zespołu biegłych sądowych z 12.05.2016 r. (k. 56-57 akt sądowych); uzupełniająca opinia II zespołu biegłych sądowych z 28.09.2016 r. (k. 79 akt sądowych); opinia sądowno-lekarska I zespołu biegłych sądowych z 16.11.2015 r. (k. 28-29 akt sądowych); uzupełniająca opinia I zespołu biegłych sądowych z 12.12.2016 r. (k. 105 akt sądowych); kolejna opinia uzupełniająca I zespołu biegłych sądowych z 13.03.2017 r. (k. 120 akt sądowych); zeznania biegłych sądowych I zespołu A. N. A. M., I. D. oraz biegłych sądowych II zespołu T. Ś., M. K. (e-protokół – k. 150 akt sądowych); zeznania ubezpieczonego A. W. (e-protokół – k. 52 akt sądowych); dokumentacja zawarta w aktach rentowych ZUS

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie dowodów z dokumentów zebranych w aktach sądowych, w aktach rentowych oraz na podstawie treści zeznań ubezpieczonego oraz biegłych sądowych I zespołu i biegłych sądowych II zespołu. Ustalenia faktyczne dotyczące stanu zdrowia odwołującego i jego wpływu na zdolność A. W. do pracy, Sąd Okręgowy oparł przede wszystkim na dowodach z opinii biegłych sądowych wchodzących w skład II zespołu biegłych, którzy na podstawie dokumentacji lekarskiej powoda oraz po przeprowadzeniu badań ubezpieczonego, w sposób nie budzący wątpliwości wskazali, że A. W. pozostaje nadal okresowo częściowo niezdolny do pracy. Sąd uznał opinie I zespołu biegłych za zasługujące na danie im wiary w ograniczonym zakresie ze względu na zmienność stanowiska biegłych w przedmiocie tego, czy skarżący jest nadal niezdolny do pracy. Sąd uznał zeznania ubezpieczonego oraz biegłych sądowych za w pełni wiarygodne, gdyż formułowali oni swoje twierdzenia w sposób jasny, rzeczowy oraz zgodny z zasadami logicznego rozumowania. Przeprowadzone dowody posłużyły do ustalenia okoliczności faktycznych, których to ustalenie było niezbędne do wydania rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 748 j.t.), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Z treści art. 12 ust. 2, 3 ustawy emerytalnej wynika, iż częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, a całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Zgodnie z brzmieniem art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tego okresu.

Biegli sądowi wchodzący w skład II zespołu orzekli, iż ubezpieczony A. W. jest nadal okresowo częściowo niezdolny do pracy do końca maja 2018 r. Częściowa niezdolność do pracy istnieje nadal od daty ustania poprzedniego świadczenia rentowego, tj. od 01.07.2014 r. Stan zdrowia odwołującego nie uległ poprawie. Biegli wskazali, iż podstawą oceny stanu zdrowia ubezpieczonego i uznania skarżącego za częściowo niezdolnego do pracy były te same dowody, którymi dysponował organ rentowy w postępowaniu administracyjnym. Nadto, biegli skonstatowali, że nie zgadzają się z oceną stanu zdrowia powoda w postaci pełnej zdolności do pracy dokonanej przez Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisję Lekarską ZUS.

Mając na względzie poczynione ustalenia faktyczne oraz zgromadzony materiał w toku postępowania dowodowego, Sąd uznaje, iż stan zdrowia ubezpieczonego czyni go okresowo częściowo niezdolnym do pracy od ustania poprzedniego świadczenia rentowego, tj. od 01.07.2014 r. do końca maja 2018 r. Przede wszystkim w oparciu o treść opinii II zespołu biegłych sądowych, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne, z uwzględnieniem treści opinii I zespołu biegłych sądowych a także mając na uwadze treść złożonych na rozprawie ustnych wyjaśnień przez biegłych sądowych I zespołu (dr n. med. A. N., lek. med. A. M., dr n. med. I. D.) oraz biegłych II zespołu (dr n. med. M. K., dr n. med. T. Ś.), Sąd ustalił, iż częściowa niezdolność do pracy A. W. spowodowana jest występującymi u ubezpieczonego schorzeniami układu krążenia, układu kostno-stawowego z objawami neurologicznymi oraz chorobami współistniejącymi. Częściowa niezdolność do pracy ma charakter okresowy a nie stały z uwagi na możliwość poprawy stanu zdrowia odwołującego po zastosowanym leczeniu specjalistycznym. U skarżącego rozpoznano chorobę niedokrwienną serca pod postacią przebytego zawału mięśnia sercowego leczonego za pomocą angioplastyki z implantacją stentu; chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią lędźwiową L4/L5 lezoną operacyjnie; przewlekły zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy objawowy z częstymi zaostrzeniami i obecnymi objawami ubytkowymi; obustronny niedosłuch mieszany znacznego stopnia; przebyte leczenie operacyjne przepukliny pachwinowej prawostronnej i wodniaka jądra; podejrzenie miażdżycy naczyń kończyn dolnych.

Trzeba wskazać, że przyczyną częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego są występujące u odwołującego schorzenia, które skutkują bólami dławicowymi w klatce piersiowej, znacznie obniżoną tolerancją wysiłku fizycznego, ograniczeniem ruchomości kręgosłupa w odcinku lędźwiowym, przewlekłym zespołem bólowym lędźwiowo-krzyżowym, osłabieniem siły mięśniowej prawej kończyny dolnej, bolesnymi kurczami kończyn dolnych, dolegliwościami o charakterze chromania przestankowego, bólami i zawrotami głowy.

A. W. w trakcie swojej kariery zawodowej świadczył pracę jako zmywacz samochodowy, robotnik magazynowy, ładowacz dowozu i odwozu, robotnik budowlany, starszy ekspedient, wytłaczacz izolacji i opon, urabiacz mieszanek gumowych, robotnik transportu, kierowca operator, pracownik działu przyjęć towaru, pracownik działu

logistyki, robotnik gospodarczy, operator wózka widłowego, pomocnik monter instalacji wentylacyjnej, wydawca magazynowy. Za uznaniem powoda za częściowo niezdolnego do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, tj. do pracy dotychczas wykonywanej i związanej z wysiłkiem fizycznym, przemawia to, iż jak wynika z treści opinii II zespołu biegłych sądowych, które zdaniem Sądu są w pełni wiarygodne, w przypadku A. W. przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna, dźwiganie ciężarów, praca na wysokości i w hałasie, długotrwała praca w pozycji wymuszonej, praca w złych warunkach atmosferycznych oraz praca wymagająca pełnej sprawności psychofizycznej. Rozpoznane u ubezpieczonego schorzenia skutkują istotnym upośledzeniem sprawności psychofizycznej u odwołującego. Zawodem wyuczonym A. W. jest technik gastronomii, ale powód nigdy nie świadczył pracy w zawodzie wyuczonym.

Sąd uznaje za bezzasadne zastrzeżenia ZUS w przedmiocie tego, iż skoro ubezpieczony pracuje jako pracownik ochrony to oznacza, iż nie jest długotrwale niezdolny do pracy. Należy stwierdzić, iż powód świadczy pracę jako pracownik ochrony na rzecz (...) sp. z o.o. w B.. A. W. co godzinę wykonuje obchód całego ochranianego obiektu, w trakcie którego pokonuje dystans 2 kilometrów. Jak wynika z twierdzeń podniesionych przez odwołującego w toku postępowania sądowego, ubezpieczony wykonuje pracę ochroniarza, by nie pozostać bez środków do życia, pomimo tego, iż wskutek wykonywania tego typu pracy A. W. cierpi z powodu bólu stawów kolanowych i kręgosłupa oraz jest narażony na pogłębienie się występujących u niego chorób. Niewątpliwie przeciwwskazane jest wykonywanie przez powoda pracy związanej z wykonywaniem co godzinę obchodu na odległość 2 kilometrów. Poza tym praca tego rodzaju jest zatrudnieniem wykonywanym poniżej jego kwalifikacji i w ramach zachowanej tylko częściowo zdolności do pracy.

Trzeba podnieść, iż Sąd w sprawach dotyczących kwestii niezdolności do pracy dokonuje rozstrzygnięcia opierając się na opiniach biegłych sądowych, tj. osób posiadających medyczne wiadomości specjalne. Zarówno w doktrynie jak i w judykaturze wskazuje się, iż ustalenie czy odwołujący jest niezdolny do pracy przez sąd może nastąpić wyłącznie w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłych, która nie może być zastępowana innymi dowodami, np. zeznaniami świadków. Dowód z opinii lekarskiej w tej kategorii spraw jest, więc dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony ("Dowód z opinii lekarza biegłego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych" SSN Beata Gudowska, Przegląd Ubezpieczeń Społecznych i Gospodarczych 2001 r., Nr 6, s. 8-12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 23 września 2015 r., sygn. akt III AUa 431/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 19 maja 2015 r., sygn. akt III AUa 1385/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa 1093/14).

Przedmiotem niniejszego postępowania było to, czy odwołujący A. W. jest niezdolny do pracy. Sąd dopuścił w niniejszej sprawie dowody z opinii biegłych sądowych z dziedzin medycznych adekwatnych do schorzeń występujących u ubezpieczonej. Biegli sądowi wchodzący w skład II zespołu biegłych w wydanych w przedmiotowej sprawie opiniach, które w ocenie Sądu w całości są wiarygodne, w oparciu o dokumentację lekarską ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu badań odwołującego, w sposób jasny, logiczny i przekonujący argumentowali, iż A. W. jest nadal okresowo częściowo niezdolny do pracy. Biegli II zespołu przeanalizowali stan zdrowia ubezpieczonego w sposób kompleksowy. Sąd uznał opinie sporządzone przez biegłych sądowych I zespołu biegłych za miarodajne jedynie w ograniczonym zakresie z uwagi na zmienność stanowiska biegłych w przedmiocie tego, czy powód jest niezdolny do pracy. Biegli I zespołu w opinii z dnia 16.11.2015 r. w sposób nieprawidłowy przy dokonywaniu oceny niezdolności do pracy ubezpieczonego przyjęli, iż zawodem wyuczonym i wykonywanym A. W. jest zawód technika gastronomii, podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż powód nigdy nie pracował w tym zawodzie. Biegli w przywołanej opinii wskazali, że w przypadku powoda przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna, praca na wysokości i przy maszynach w ruchu, stwierdzając jednocześnie, iż skarżący nie jest aktualnie długotrwale niezdolny do pracy. Należy zauważyć, iż finalnie biegli sądowi wchodzący w skład I zespołu przychylił się do stanowiska II zespołu biegłych sądowych, m.in. w treści opinii uzupełniających z 12.12.2016 r. oraz z 13.03.2017 r. Biegły sądowy z dziedziny kardiologii dr n. med. A. N. wchodzący w skład I zespołu biegłych na rozprawie w dniu 16.05.2017 r. stwierdził, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy z przyczyn kardiologicznych już od daty ustania poprzednio przysługującego świadczenia rentowego, tj. od 01.07.2014 r. do końca maja 2018 r. Ponadto, biegła z dziedziny reumatologii lek. med. A. M. na tym samym terminie rozprawy podniosła, że odwołujący z przyczyn neurologicznych był częściowo niezdolny do pracy od 01.07.2014 r.

Sąd na rozprawie w dniu 16.05.2017 r. postanowił oddalić wniosek pełnomocnika organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii III zespołu biegłych sądowych z uwagi na to, iż w świetle ustalonego stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, nie ma wątpliwości, iż odwołujący A. W. jest częściowo niezdolny do pracy od 01.07.2014 r. do 31.05.2018 r. W myśl art. 286 k.p.c., sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt I UK 447/14, Legalis nr 1350322).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. art.12, 13, 57, 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonemu A. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 2014 roku do 31 maja 2018 r.

W punkcie 2. wyroku Sąd zgodnie z treścią przepisu art. 118 ust. 1a ustawy emeryturach i rentach z FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Sąd uznał, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji z uwagi na to, iż opinie biegłych sądowych sporządzone w sprawie nie były jednoznaczne. I zespół biegłych sądowych początkowo uznał ubezpieczonego za zdolnego do pracy. Przy niejednoznacznym materiale dowodowym, Sąd uznał, iż nie można zarzucić organowi rentowemu odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.